

ПОЕТИЧНА АНТОЛОГИЯ

Вдъхновение

Поетична антология

Вдохновение

Лясковец
2014 г.

Сборникът се издава по случай
10 години от създаване на
литературен клуб „Вдъхновение”
към НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец
© Росица Петрова, редактор, 2014
© Марияна Крумова, художник, 2014
© Тодор Тонков, дизайн и предпечатна подготовка, 2014

Молитва

Прелиствам дни от календара
на моя свят - изгубен от мечти.
Тъй бавно времето минава,
когато си далеч от мене ти.

Съдба - орисница чертае
коварния житейски път.
Прескачаме огньовете на ада
със сетни сили, затаили дъх.

Бушува хаосът в сърцето,
душата ми изпепели.
Глава издигнах към небето
и молих се за наште дни.

А те блещукаха над мене -
безброй звезди по ясното небе.
„Смили се, Господи, над мене! -
Прости ми! И ми помогни!”

Сън

Сънувам морските вълни,
шума на бурното море
и образа на голите скали -
това е всъщност моето сърце.

Аз чувам чайките да пеят -
безпомощни, под черното небе.
Те страдат, мъчейки се да живеят
без Слънце и спокойното море.

Боли ме - също като тях
не мога да творя без светлина.
Един единствен лъч
на сън ме кара да летя.

За миг поникват ми крила,
понасям се със порив нов,
душата ми ликува: „Свобода“
Събуждам се - дошла е сутринта.

Силен вятър

Препъваме се и броим годините.
Въздъхваме, понякога се смеем.
По детски им се радваме на живите,
за мъртвите неистово копнеем.

И връщаме се в спомени отминали.
Препускаме с конници далечни.
Да стоплим своите сърца изстинали,
съдбите си тъй млади и нелесни.

Разсъмва се, а още не сме легнали.
Ръкойките на времето не чакат.
И пак да жънем в тази жега мъртвата,
къде отиде она силен вятър?

ГЛЪТКА ПО ГЛЪТКА

Аз чувам длетото на майстор как чука.
Камбаните бият и ведро звънят.
И тихо под моста реката гугука,
стрелките отмерват и точно броят.

И чувствам как всичко трепти и ухае
на билки, на мляко и прясно сено,
на сладко от вишни, кафе и на здравец,
на пролет и всичко, всичко в едно.

И сякаш земята се пука от младост,
белее отрупана в своя чеиз.
И впръсква в сърцата ни обич и радост,
танцува тъй нежна без стон и каприз.

И влива надежда и истинска вяра,
отпивайки глътка по глътка любов.
И с мирис на прежда, пръст и жарава
пробужда лазура в нечий живот.

Муза

Аз те чакам отдавна, не съм спирал за миг.
Ти си толкоз забавна, аз пък толкова шик.
Двама с теб сме планети на родения свят
и парче от комети във безлюдния град.

Вероятно ще бъдем само двама със теб
в мразовитата зима и през летния пек.
Вечер два силуета ще кръжат над света -
в мен живее поетът, в теб - красива жена.

Колко слабост прозира в наш'те силни тела -
твоята плахост е скрила своята нежна душа,
а пък моето его е мечтател пропит,
с теб сме двойка на дело и сме истински квит.

Ще остана за дълго - с теб не мисля за край,
ти си моята крепост, моят истински рай,
Щом те имам, аз зная - ще живея щастлив
и ще плувам в безкрая на любимия стих.

Една любов

Изгубих своя сън, нощта превърнах в драма.
Животът ми взриви се като стар вулкан.
И сякаш всеки ден с куршуми от засада
една любов се ражда и умира в мен.

Душата ми крещи, сърцето се вълнува.
Останало без вяра всичко в мен гори.
Един последен танц, една последна дума -
танцува нежна обич в твоите две очи.

Не виждам светлина, когато теб те няма.
Безпътен си остава моят лош късмет.
Една любов без дъх - тя още се надява,
пред чувствата ни чака само мен и теб.

Мъжка топлина

Жадуваш знам за мъжка топлина!
Цигарата с кафето ти догаря.
Оставаш често мъничко сама,
а може би това си заслужава.

Нощта не иска твоите сълзи,
а спомените само се завръщат.
И твоето сърце само мълчи,
а чувствата със други се прегръщат.

Земята се върти, но с теб сме тук.
Кометите прощално се завръщат.
И всичко плува като в нежен звук,
когато в моето сърце лудуват.

Златен прах

Аз искам да съм старото дърво,
до пейката на влюбената двойка!
Един живот, молитва за добро,
парченце вяра с поглед на девойка!

Как искам да съм прилива във зной,
вълната буйна на прекрасно лято!
Един нестихващ извор и порой
на всичко свидно, истинско и свято!

И искам да съм вятъра чудак
в изгрева и в лунната ти сянка!
Любов да нося в полет, сладък грях
и сън да съм в тихата ти дрямка!

Мама

Усмивката ти днес е малко тъжна.
Напукана е вече твоята ръка,
но виждам над главата ти окръжност.
Тя свети с нежна, мека светлина.
Светица си в очите ми днес, мамо.
Старая се да ти го казвам всеки ден.
Аз давам ти днес силното си рамо,
за да е топъл твоят делник уморен.
Ти ме научи да раздавам
вода и хляб, и песен, топлина...
и никога да не продавам
душата си... на никаква цена.
Ти ме направи туй, което днес съм.
Аз съм и лоша, и добра...,
и в моята тъй ранна есен
накара ме да разбера,
че няма по-красиво от живота,
от светъл дом и детски смях,
да има кой на портата ти да похлопа,
да ти даде поне коричка хляб,
прегръдка топла, нежна дума,
усмивка, цвете... новина...,
че всичко друго не си струва,
че то е... просто суета.

Ех, Сърце!

- Мирувай, Сърце!
Умори се от битки.
Усмири се за малко поне!
Забави ускорения ритъм!
Превърни се в спокойно море!
Доста бури със теб преживяхме.
Много рани понесе и пак
падахме, ставахме, но... оцеляхме!
Винаги стигахме родния бряг.
Усмири се, Сърце!
Цял живот не разбра ли,
че светът е безкрайно широк
и не можеш без край да раздаваш.
Не научи ли този урок?
Аз съм Разум. От Бог съм ти даден.
Все не слушаш, но аз не съм враг.
Знаеш добре, че не съм те предавал.
Бил съм винаги твоя маяк.

- Не мога да спра. Не разбираш.
Аз живея, додето горя.
Такова съм. Само с битки пулсирам
и живея, дори да кървя.
Спокойно не мога да бъда. Не искам!
Аз съм живо сърце на човек.
Своите пориви как да потискам,
щом бушувам пол'вината век?
Късно е вече друго да бъда.
Рано е още да чакам смъртта.
Чужда за мене е всяка принуда.
Единствено искам аз да горя.
Да. Вярно. Със теб сме задруга,
макар да ми казваш по-честичко - „НЕ!”,
Но знай, че дори да те някой изгуби,
той ще живее, щом има Сърце!

Не ме измисляй!

Не ме измисляй! Аз съм истинска.
В очите ми измислени огънове не пали.
Лице не ми рисувай във мечтите си.
Ръцете ми ти просто докосни!
Не ме обличай във мечтания.
Звезди не слагай във косите ми
ей тъй, в мечти от разстояние.
Ти погледни в очите ми!
Ръцете ми огънове ще запалят.
В очите ми ще видиш ти звездите.
Косите ми лицето ти ще галят.
Не ме измисляй! Трябва да опиташ!
Тя, болката, и двама покоси ни,
но идва ден, във който Любовта
явява ни се с ново име.
Завръща се. Това е тя!
Не я измисляй! Отвори й!
Тя истинска ме води за ръка.
Прошепвай просто мой'то име!
Ще ти разкрия своята душа.
Не ме измисляй!
Прегърни ме!

Поетите

Роят се думите. Рои се мисълта.
Понякога тъй трудно се улавят.
Писец един, разхвърляни листа
и почваш с тях да разговаряш.
Кому е нужно пък това -
понякога се чудим -
да препарираме върху листа
мислите си като пеперуди?
Защо разпъваме красивите крилца
с карфицата на думите в тетрадка?
Не е ли по-добре да си летят?
Ей, тъй в простора необятен?
А може би призвани сме сега
да уловим и да покажем красотата.
Не всеки вижда я набързо по света,
а мигът красив е толкоз кратък!
Поетите - ловци на красота
с един писец и лист хартия.
Те бродят смело по света
за други красотата да откриват.

Симфония в жълто

Засвири пак симфонията есента.
Коя по ред е, аз не зная вече.
Девета ли, десета ли, аз не броя.
Аз слушам само оня звук далечен
от детството ми още прозвучал,
изпъстрен звук, златисти багри...
Хармония вълшебна вятърът довял
със мирис на треви и жълтнали дъбрави.
И дирижира есенното слънце
оркестъра от горски музиканти,
и свири в унес всяко зрънце,
всеки лист и клон в анданте.
Притворила очи, лице на слънцето поднесла,
аз пия този миг вълшебен...
„Симфония във жълто“, автор - Есен...
Афиш тук никому не е потребен...

Спомените

Безлунна нощ. Звездите спят.
Притихнал е градът във сън спокоен.
Един безлунен, нежен свят,
една въздишка, стон отронен...
Небето тъмно е. Душата стене.
Бленува ярка синева,
че всяка нощ ѝ я отнема,
прогонва всяка топлина.
Спомените идват тихо.
В тъмното пълзят едва.
Дълго време бяха скрити...
Плисват се като вода...
Тази нощ не искам да ги гоня.
Нека плискат се около мен.
Срещам ги със стон отронен...
Идва ден!
Няма как да им избягаш.
Те са скрити вътре в нас.
Може само да отлагаш
срещата за късен час.
И от тези нощни срещи,
канени... и не съвсем,
спомените ни човешки
плискат се, но... идва ден!
Тъжни, но пък помъдрили
срещаме деня.
Чрез спомените сме узнали
истина една.
Малките човешки грешки
носят ни печал.
Трънлив е пътят ни човешки...
Важно е какво си дал!

Обичам да плача

Такава съм аз - обичам да плача,
когато съм тъжна и ме боли.
Кажи, че за тебе аз нещо знача,
за да спре във мен да вали.
Такава съм аз - обичам сълзите.
Изящност сред болка и пламък сред студ.
Вяतर пилее косите ми.
Разбирам - ти вече си друг.
Тихо е. Самотата ухае,
хлад вее от теб.
Навярно съдбата не знае,
че аз бях огън, а ти - лед.
Такава съм аз - обичам да плача.
В сълзите намирам покой.
Разбрах, че за теб нищо не знача
и никога не ще бъдеш мой.

* * *

Искам чистият дъжд да се лее,
да повика отново мечтите ми.
Нека те да не се стопят като него
в земята, а да ме понесат из небесата.
Дъждът не спира да вали
и да подхранва искрата на моите мечти.

Искам чистият дъжд да се лее
и да разпали жаравата
в мойто сърце - с пламъци горещи.
Искам дъждът да те повика,
както повика мечтите ми.
Искам дъждът да се лее като из ведро,
докато не те намеря
и не замечтаем заедно под него.

Пред теб коленича

Омесих погача от Слънцето
в тихата дрямка на мама.
По челото вече набръчкано
сънят ми нежно запява.
И търсим пламък в очите си
с чудния изгрев край ручея,
стъпвайки боса на пръсти,
родена в песента на авлига.
Чутовна ще бъда пред рая,
молитвен олтар за душата ти,
с везана риза орисана
с тебе ще бъда до края.
Сълзите прегърнах аз тихи
в пресъхнал извор от мъки.
Целуната от твоите хубости,
пред теб коленича! О, Господи!
Пред теб коленича! О, Господи,
целуната от твоите хубости!
В пресъхнал извор от мъки,
сълзите прегърнах аз тихи.
С тебе ще бъда до края
с везана риза орисана,
молитвен олтар за душата ти,
чутовна ще бъда пред рая!
Родена в песента на авлига,
стъпвайки боса на пръсти,
с чудния изгрев край ручея,
търсим пламък в очите си.
Сънят ми нежно запява
по челото вече набръчкано.
В тихата дрямка на мама,
омесих погача от Слънцето.

Неизплакана сълза

Дърво без корен съм,
събуждам светлината.
Неизпята песен съм
и шепот на трева.

Ранена болка съм,
стенание и вяра.
Камбанен съм,
среднощна самота.

Огнена жаравя съм,
среднощна нестинарка
Вода пенлива съм,
неизплакана сълза.

Пробуждане

Ходя боса по нощни жарави,
дето още са клади във мене...
И рисувам звезди и планети
от надежда родила се в тебе.

Стъпва тихо и нежно поглежда,
утро хладно събира роса.
А пътека нагоре повежда,
скрила в шепи отново смеха.

Някъде търся в пристан утеха,
тази дете живее в мене.
Буря самотна и вятър ме вее,
аз съм само вода и небе...

Гълъбче крилато

НА ТАТКО

Бягах ли от теб или към теб -
винаги съм търсила посока?
Защо се вричам всеки ден,
нима е трудна съдбата ни сурова?

Кладите са още живи в мен,
онези от незарасналите рани.
Споменът ме търси пак смутен -
след теб ли своя глас остави?

Завръзвам с нишка нечия душа,
превърнала се в детски спомен.
Завръщам се отново у дома
и търся, татко, твоя поглед!

Остави ни една мечта -
онази във небето синьо,
където търся твоята звезда,
скрита може би в сърцето?

Облаците сякаш са коне,
препускат по небесните поляни.
Аз оставам си едно дете -
за тебе „гълъбче крилато”...

Моята вяра

Трета награда на Националния конкурс за поезия „Пролет моя“ - 2014 г. - София, в раздел „Стихотворения, посветени на Никола Вапцаров“

Понякога моята вяра
си тръгва тихо на пръсти
и броди бездомна и тъжна,
от своята болка възкръсва.

Понякога моята вяра
се лута, такава наивна.
Събира тя багри и ето,
отново е млада и силна.

Понякога моята вяра
сънува, бленува, обича
и сякаш е малко момиче,
което в тебе се врича.

Една любов

*Поощрителна награда в XIV национален
поетичния конкурс „Любовта...” - Враца 2014 г*

Завръщам се след твойто скитане.
От жаждата отпивам всеки ден,
една любов и глътка на разсъмване
от обичта ми, още скрита в теб.

Оставам аз за кратко вдишване,
опиянена от безумна страст.
И лутам се без теб на тръгване,
останала сама във пълен мрак.

Крещи душата ми изгубила
пътеката до оня бряг.
Сълзите си зарових в пясъка,
морето ме прегърна, даде знак.

Защо?

Защо все бързаме за никъде,
препускаяки напред през сивото безвремие?!
Слепци за мъничкото свое щастие,
копнеем силно друго нечие величие.

Защо все трупаме материя,
пресмятайки цена за чуждо мнение?!
Ограбваме света, прегладни за енергия,
мечтаем скрито за човешкото падение.

Защо все дирим опрощение,
прекланяйки се в храма на своето безверие?!
Затворници в Матрица на всеобщо заблуждение,
не чуваме гласа на собственото си презрение...

Компромиси

Нощта разсъблече тъмна премяна.
Разголена в ъгъла душата стои.
Без изход, решение в утрото няма.
Изгубена мъдрост тя дири, надежда сърцето таи.

Денят идва със своите шумове ярки.
Децата, домът - решетки до болка познати.
Хората, думите - очаквани зидове яки.
Компромиси блъскат стените и търсят разплати.

Умира бавно душата във ъгъла свита.
Настъпва нощта, а жената мълком крещи.
Събира зрънцата, в дланта си ги скрива,
скъсан наниз от разпилени мечти.

Късно е!

Да твърдиш че ме обичаш - късно е!
За забравените малки жестове - късно е!
За премълчани нежни думи - късно е!
Да ти простя - за мене - късно е!

На всяко свое лесно казано „обичам те!“,
стократно след това отвръщаше със „мразя те!“
и мъничко, по мъничко напред във времето
убиваше любов, сърцето ми е мъртво - късно е!

Вяра, надежда, любов

Вярвам в чистата любов,
онази без сметка и цена,
без ревност, граница, игра,
която тръпне, диша и изгаря.

Надявам се, че тя е тази,
скрита в моето сърце.
Тупти, вълнува, пази
обичта към милото лице.

Любовта е вяра и надежда,
пристан в чувствено море.
Тя щастие, живот зарежда,
е слънчев лъч сред облачно небе.

Среща

Отново се срещаме.
Клас от стари и нови познайници.
Отново се връщаме
в час, но по житейски уроци изстрадани.

Отново се срещаме.
Години нелеки зад гърба си оставили.
Отново се връщаме
във времето младо, когато мечти и надежди
сърцата са сгрявали.

Отново се срещаме.
Усмивки от искрена радост, издайните бръчки
показваме.

Отново се връщаме,
деца сме пораснали, сега своите деца
възпитаваме.

И пак ще се срещаме
училищни дни да си спомняме.
И пак ще се връщаме
за болки и радости да споделяме.

Обич

Днес! Обичай ме такава днес -
красива, млада, буйна.
С очи игриви, ярки, диви.
Днес! Обичай ме такава днес!

Утре! Обичай ме и утре!
Не толкова красива, но зряла и спокойна.
С очи все още дръзки, но и помъдрели.
Утре! Обичай ме и утре!

Завинаги! Ще ме обичаш ли завинаги?
Когато ще съм бяла, тъжна, уморена.
С очи смирени, светли, мили.
Завинаги. Ще ме обичаш ли завинаги?

Синева

Поглеждам в очите ти сини
такива - като лятно небе.
И грейва любов обозрима
във майчиното ми сърце.

Поглеждам в очите ти сини,
такива като Черно море.
Прииждат вълни на надежда,
които докосвам с ръце.

Поглеждам в очите ти сини,
такива като цвете синчец.
Усещам дихание мило
душата ми сплита венец.

Не се празнува любовта

Не се празнува любовта.
Тя диша се и се живее.
В кръвта е, в порите, в плътта,
в жарта, която бавно тлее.

Не ѝ е нужен ден във календара.
Тя миг е, спомен, вечност.
Ни подпис иска пред олтара,
вяра е и истина, почтеност.

Не се празнува любовта.
Тя милва те и се доказва.
Сърце, което знае обичта,
не чака ден, за да я показва.

Ти обеща

Навярно съм трудна, дори и ужасна,
но ти обеща да ме обичаш така.
Когато съм тиха, когато съм бясна,
когато е мъчно да ме държиш за ръка.

Когато съм няма и когато говоря,
когато стоя и когато не чакам.
Когато предавам се и когато се боря -
ти обеща да ме обичаш така.

Когато съм тук и когато ме няма,
когато умирам за време сама.
Навярно бода, навярно съм пряма,
но ти обеща да ме обичаш така.

Когато съм огън и когато съм жар,
когато съм камъче под твоите крака.
Навярно съм гибел, навярно съм дар -
ти обеща да ме обичаш така.

Просто вървя

От високо не гледам, аз просто вървя
с кални обувки, житейски опит събирам.
Вървя и не питам защо, къде и кога,
без друго очите ми света са видели.

И страшно е да виждам колко е сиво,
забързани хора, скъпи вещи, предмети.
Безлюдно навън е всяко място красиво,
животът претъпкан е с чувства невзети.

Как да тичам, когато всичко е в кал,
всяка стъпка в земята с мръсотия по мен.
И сиротен не знаеш кому що си дал,
живот материален, прескъпо платен.

Човекът днес е по- малък от мравка,
по-нисък дори от стръкчето цвят.
всяко второ сърце е от камък поставка,
с която да скрият колко рани болят.

Не питай кой е лице и кой е със маска!
Всички пазят във тайна колко кървят.
Всяка крачка напред в сивотата ме тласка.
От високо не гледам. Аз просто вървя.

Силни жени

Те тръгват си с походка горда,
броейки тихо всяка стъпка.
Със сърце, пришито с корда,
в устата със горчива глътка.

На пръсти прекосяват дома,
в който познали са обич и мъка.
И тръгват без посока и път,
без страх от самотата сторъка.

В нищо не те обвиняват,
не викат, не спорят дори.
Потеглят сами, макар да се давят
с метални сълзи, от които боли.

Ще видиш в очите им блясък,
поглед, изпълнен с кристални мечти.
А вътре кристалът се чупи със трясък,
понеже сълзите метални са само сълзи.

Ще се усмихнат с устни вежливо,
ще отметнат назад коси.
Ще изругаят сърцето чупливо...
Ще ги познаеш - о, тези силни жени!

На мама

В календара има ден -
ден, тъй празничен за мен.
Той е празник на жената
и на майчицата свята.

Искам все да казвам, „мамо”,
че обичам тебе само.
Че за мен си, майко мила,
радост, щастие, закрила.

Че едничка на света
ти ми даваш обичта.
И усмивката ти сгрива
като грейнала жарава.

Всичко правиш без умора,
ти на всеки си опора.
Аз на топлото ти рамо
скривам сълзите си, мамо.

После с нежните ръце
милваш моето лице.
„Малка моя” ме наричаш...
Много, много ме обичаш!

Хващаш моята ръчичка,
казваш: „Мамина звездичка!”
Но едничка на света,
ти си моята Луна.

В Космоса и във безкрая
аз едно за тебе зная -
няма друга на Земята
като тебе, майко свята!

На теб, дете!

Очаквах те, мило дете,
да дойдеш ти в класната стая.
С открито и нежно сърце
ний буквите да разгадаем.

Уплашено влезе ти в клас
и беше тъй плах, неуверен.
Но мина се месец и с теб
си имахме вече доверие.

Подадох ти нежно ръка
да тръгнем из приказни тайни.
Рисувахме с радост дъга
и пяхме си песни омайни.

Вече можеш да си сам,
да пишеш да четеш, да смяташ.
За тебе светът разгадан,
ще бъде все тъй необятен!

Лабиринт

Искаш да ме нарисуваш?
Ето четка и бои.
Нарисувай лабиринт
със затворени врати.
Колко бяха - не броих.
Цял живот врати затварям
и пред прага мълчешком
по един подарък слагам.
И така избира всеки сам
кът от моята душа.
Мисли - пътят свършва тука.
Настанява се удобно.
Алчният - в ръце с кесия.
Лакомникът - пред софра.
Хитрият - сред куп загадки,
а лъжецът ще се щура
със години в лабиринта,
предпазливо ще пресмята
кой подарък да приеме.
Уморих се да играя
тая роля сто години -
да съм истинска отчасти
и да пазя свойте тайни.
А една врата остана
неотворена и тъжна
и пред прага безутешно
тупа моето сърце...

Самота

Дъжд вали цяла нощ по прозореца,
с пръсти яростни удря в синкоп
Чакан дъжд.
В тръпка радостна стене земята
и приема гнева с благослов.
Ще изляза в дъжда
както в детството -
без чадър, без палто
и със боси нозе
ще рисувам пътеки,
които талазите
ще отмиват след мен на мига.
Ще заплача, дъждът ще се смесва с сълзите ми.
Ще ридая на глас,
ще крещя в самота,
за гнева от лъжите,
премълчаната болка
и за мъртвите ми мечти.
Никой нищо не вижда.
Не чува...
Обещания гневно бледнеят в нощта.
В тъмнината зловещо затворени
светят вашите прозорци.
Сама съм отново в дъжда...

Сатори

Ако си бил отвъд
и се завърнеш
живота си ще гледаш
с поглед друг.
Отвъд - там няма болка,
нито спомен,
ни студ, ни жажда
...Пустота...
Ако си бил отвъд
и пак се върнеш
ще искаш всеки ден
да претвориш.
Ще искаш да не чувстваш срам
от себе си,
човек да си
с голямо, главно Ч.
Компромис на мерзавеца
ще сториш ли?
Бездарник ще дариш ли
със поклон?
Лъжата ще повториш ли,
та жертвата
да няма избор,
да е роб без стон.
Ако си бил отвъд
ще се завърнеш,
за да поправиш грешки,
да простиш.
Но - колко трудно е това,
повярвай ми
да бъдеш честен
в свят без чест.

Ноктюрно

Полунощ. Час на вещици.
Месечина заплита златисти лъчи.
Присмехулно на покрива черната котка
мести фигури върху невидим шахмат.
Полунощ е. Привлича ме тая несигурност.
По въже балансирам високо над сградите,
под небето - възторжена звездна тълпа.
Няма нищо по-силно от тая несигурност -
да си сам и изгубен, прашинка в нощта.
Ще поканя на танц нестинарски съдбата си -
небосвода е пълен с горящи звезди.
Колко сила е скрита в душата, човешката -
тлее трепетно, очакваща да се роди.
Да летим, да откриваме нови пространства,
да събуждаме с крясък заспали мечти.
Няма нищо по-мъдро от тая несигурност -
за една само нощ да прегазиш страха,
да погледнеш света от високо, съзнавайки
колко много пропускаш в съня,
колко много изгубваш, залутан във делника,
в дребни грижи и битки, беззъби и зли.
Ето - нощ е. Флиртувам със кармата.
Ще ме видите - с пръсти рисувам мечти.

За теб

Колко нежност раздадох напразно
А обичала съм само теб...
Колко пътища прашни изминах
- ни един не е водел към теб.
В руина се превърнах - парчетата
кой ще сбира и слепва след мен?
Разпиляна на вятъра болката
тъжно вие сред зимния мрак.
Днес се връщам назад
и събирам трошиците -
на надеждата сетния блян.
Ослепяха очите, нозете ми -
разранени от дългия път.
А душата? И как е възможно?
Тя е млада и още копнее в захлас.
Женски мила, по мъжки сурова,
необяздена, дива, сама...
Колко нежност раздадох напразно.
А обичала съм само теб...

Дар от Бог

Да имаш дар от Бог - „Това е благослов” -
ще кажат,
но-повярвайте, това е кръст до гроб.
Искра е само, но за да пребъде в пламък
сизифов труд ще бъде нужен ден и нощ.
Когато си докоснат от съдбата,
белязан да създаваш красота,
подготвяй се - ще срещаш много присмех,
омраза, злъч и хорска суета.
Ще те повалят, пак ще ставаш, раните
не ще зарастват дълго след това
Ще браниш с нокти обичта си, святата
и малкия си свят да съхраниш.
Във дълги нощи ще воюваш сам със себе си,
с неумолимата мечта да излетиш
и като феникс, оцелял в стихията,
живот да възродиш от пепелта.
Но - сам ще си, от люлката до гроба,
Различен, ексцентричен и чуждак.
Щастлив във самотата - с твоето богатство.
Нещастен сред тълпата, неразбран.

Обич

В сърцето имам още обич да раздам.
В сърцето - динамит в кълбо заплетен,
една врата заключена стои.
Ключът захвърлен е през три морета
и чака - цяла вечност вече странника
със побелелите коси...

Жито и любов

Малката ми длан в твоята се сви
и поехме двама край житата.
Помниш ли - зелени бяха още
и блестяха от преминалия дъжд.

После неусетно заблестяха
и засвириха в листата им щурци.
Люшна вятър в маранята,
завъняха хлебните звънци.

Вървим по старата пътека
и изведнъж стъписано се спираме -
пожънали са ги житата... нашите.
Лежат погасени стебла от любов.

* * *

Вдигни очи - навън вали,
любовен дъжд стъклата ми е.
Ала на облак е, нали?
Ще повали и ще отmine.
Ще отmine тази нощ
и друга няма пак да има.
А утре, като съмне още
без тебе няма да съм жива.

Да бях за мъничко богиня

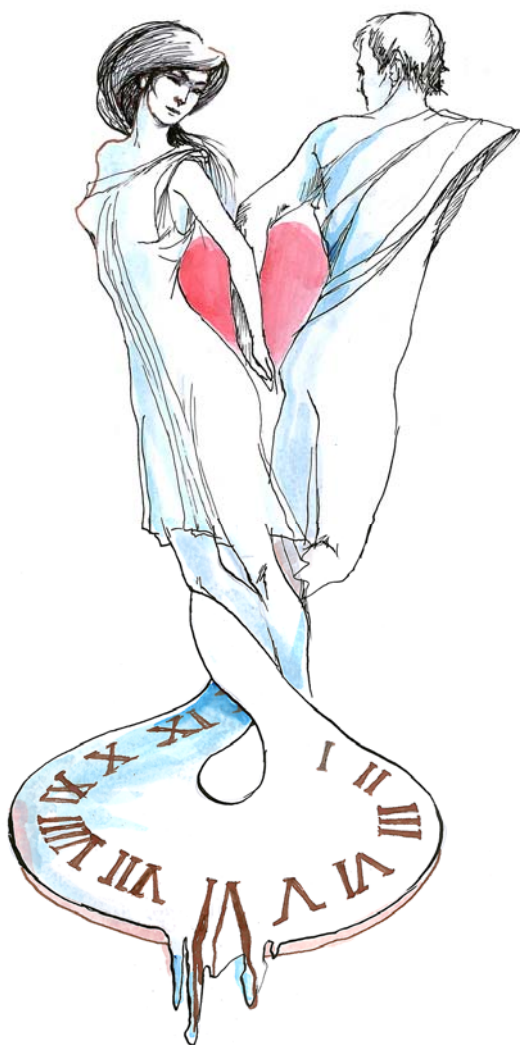
Да бях за мъничко богиня,
бих сринала семейните огнища.
Защо са ни без огън пепелища?!
Нека любовта се скита -
и на всякоя врата почука,
да поема по пътеките наслука,
да припомня, че живот във нас
все още има.

Да бях за мъничко богиня,
бих спасила идните години!

Лято

Лято мое, моя мечта -
песен на гълъб в росна зора,
весело слънце, реката кипи,
падне ли вечер - унасят щурци.

Лято мое, моя мечта,
тръгваш ли вече - подай ми ръка!
Дай ми сила, надежда ми дай
да мога да чакам до другия май!

Закъсняла любов

Мислех, че сърцето ми е старо,
изхабено и кораво за любов.
Мислех, че така ще карам -
в хладина и ред - като робот.

Ей, сърце, не се ли наобича,
та след толкова години пак
да горя като момиче?!
Не признаваш ли деца и брак?!

Хладно ми е вкъщи, постопли ме,
че броени са минутите ни пак.
Крадени от времето, което
трябва за деца и брак.

Очакване

Едно, две, три... хиляди сълзи,
изплакани по теб.
Едно, две, три... десет пръстчета,
очакващи да те докоснат.
Две очи, жадуващи да те озарят с поглед.
Устни, полепнали със самота,
очакващи да ги изпепелиш.
Едно малко огнено сърце,
очакващо единствено теб.
Две ръце, едно лице,
очакващи да се завърнеш.
Една душа, осъдена на смърт без теб.
Вдигни очи и виж!
В мен всичко чака теб.
Моля те, не се бави!

* * *

Писна ми да съм една от вас -
страхлива, пресметлива и добра.
Писна ми да бъда като вас -
да бягам след живота
и да играя неговата глупава игра.
Искам да съм нова,
да съм бясна, да съм зла.
Живота да накарам
да играе по моите правила.

Сега

Облаци дъждовни
по небето във
и спомени отровни
от отминал сън.
Влага животворна
в моите очи
ала не отмива
старите бои.
Сладки са сълзите
даже да боли,
в тях потъват дните
сякаш не били.
Пътя си тогава
изоставих сам,
днес ми той навява
мислите за там.
В джунгла непрогледна
бродя оттогаз
вятъра възседнал
без посока аз.
Търся да намеря
топъл огън пак
и небето да погледна
без да ме е страх.
Копнея да докосна
нежните ръце,
с поглед да целуна
твоего лице.
Все ще те открия,
където и да си -
земята ще изпие
моите сълзи.

Дълги ще са часовете
до бленувания миг,
ще отлитат цветовете,
ще отеква вик.
Но ще те прегърна
и магия знай
всичко ще превърне
във спокоен рай.
Тогава и цветята
край пътя ще растат
и на пролетта децата
радостта ще ни дарят.
Само дотогава
дано не изгоря
и да не забравя
накъде вървя.
А сега очи затварям
и отново ще заспя,
във съня си се надявам
да те посетя.
И ще се събудя
намерил вече брод
през реката Време,
към живота вход.
Но се моля само
да не мине с мен
призрактъ нарамил
миналия ден.
Че тогава отначало
трудно ще започна пак,
където тежко наметало
хвърля своя мрак.

* * *

Той бе отшелникът накрай света,
застанал там самотен воин,
но непобедима е смъртта
ако носиш собствените си окови.

Той мислеше, че е герой -
рицарят на наште времена,
готов да влезе в своите двубои,
но по-силна се оказа слабостта.

Той живееше от себе си пленен,
забравил всички хора на света,
заклучил бе със катинар кален
в кафез за птици своята душа.

Той бе слепецът, който всеки ден
се вираше във слънцето що грее
и така от боговете надарен
той прогледна за да ослепее.

Беден

Какво съм сега без сън, без мечта,
без думи, без мисли, без дъх, без душа,
без вяра, без обич, без звезди във нощта,
без чувства, без сили, без път и следа,

без време, без място, без глас, без сълзи,
без вчера, без утре, без днес, без очи,
без радост, без мъка, без болка дори,
без жал и без страх, без срам от лъжи,

без дъжд, без зора, без лунни лъчи,
без вятър, без бури, без слънчеви дни,
без тайни, без огън, без теб и без мен –
никой в нищото без решетки пленен.

Изход

Не искам вече сънищата нощем
да ме откъсват сладко от света,
да ме спасяват от живота
и да ме връщат в него сутринта.

Не искам да забравям за тъгата
и да се раждам пак щастлив,
щом сутрин заедно с луната
отива си съня красив.

Не искам тебе да прегръщам
във свят измамен и фалшив,
а денем взетото да връщам
и да не срещам твоя поглед жив.

Не искам ти да си за мене
това което си за друг,
щом желанието става бreme
аз тръгвам си а то остава тук.

Не искам нищо да променям
или да откривам нови светове,
но живота леещ се около мене
аз искам в истинските цветове.

Не искам вече да се крия
от пътищата на реалността,
а по някоя пътека да завия
и да видя докъде извежда тя.

* * *

гората злокобна от изсъхнали спомени
сега е убежище за нашия страх
и душите ни тук от зверовете подгонени
се крият във дупки пълни с пясък и прах

прах при прахта - такъв е завета
ала не сушата ражда живот
а тук не вали и няма надежда
няма вода във реките - няма любов

любовта не тече във вени пресъхнали
във които отдавна само пепел шуми
и сърцата не бият сред тръни настръхнали
а очите от камък не отронват сълзи

сълзите са сякаш последно спасение
ала ги няма във мрака - не идват сами
и думи не чуваме а във вечното бдение
не виждаме вече искрица дори

Позлатена река

Тече реката мътна в тъмнината
и само блясъка на нашия живот
позлатява върховете на вълната,
отминаваща в неспирния си ход.

И аз съм тук, а теб те няма
и само мислите ни свързват ни сега -
как искам до реката да застанеш,
за да осветиш и ти една вълна.

Дали ще помни някога реката
мислите които ни вълнуват с теб
или мимолетни, плъзнали се над водата,
ще изчезнат като в лято лед.

Тъй Дунава тече и отминава
и времето със него не по-зле,
а на нас със теб какво остава -
със него да се борим със сърце.

Да имах сила за да спра потока
на реката и на времето,
и вечно светлината на живота
за нас да позлатява всяко зло.

СЪДЪРЖАНИЕ

Анелия Недялкова

Молитва	3
Сън	4

Валентин Ангелов

Силен вятър	6
Глътка по глътка	7
Муза	9
Една любов	10
Мъжка топлина	10
Златен прах	11

Валя Петрушева

Мама	12
Ех, Сърце!	13
Не ме измисляй!	14
Поетите	16
Симфония в жълто	17
Спомените	18

Галина Димитрова

Обичам да плача	19
<i>Искам чистият дъжд да се лее...</i>	21

Галина Москова

Пред теб коленича	22
Неизплакана сълза	24
Пробуждане	24
Гълъбче крилато	25
Моята вяра	26
Една любов	27

Емилия Ангелова

Защо?	28
Компромиси	28
Късно е!	30
Вяра, надежда, любов	30

Среща	31
Обич	32
Синева	32
Лилия Христова	
Не се празнува любовта	33
Ти обеща	34
Просто вървя	36
Силни жени	37
Марияна Георгиева	
На мама	38
На теб, дете!	40
Марияна Крумова	
Лабиринт	41
Самота	43
Сатори	44
Ноктюрно	45
За теб	46
Дар от Бог	47
Обич	47
Надежда Недева	
Жито и любов	48
<i>Вдигни очи - навън вали...</i>	48
Да бях за мъничко богиня	49
Лято	49
Закъсняла любов	51
Снежина Божанова	
Очакване	52
<i>Писна ми да съм една от вас...</i>	52
Тодор Тонков	
Сега	54
<i>Той бе отшелникът на край света...</i>	56
Беден	57
Изход	58
<i>Гората злокобна от изсъхнали спомени...</i>	60
Позлатена река	61

Поетична антология „Вдъхновение”

автори: Анелия Недялкова, Валентин Ангелов, Валя Петрушева,
Галина Димитрова, Галина Москова, Емилия Ангелова, Лилия
Христова, Марияна Георгиева, Марияна Крумова, Надежда
Недева, Снежина Божанова, Тодор Тонков

Издават Община Лясковец и НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец
по случай 10 години от създаване на литературен клуб
„Вдъхновение” към НЧ „Напредък - 1870” гр. Лясковец

Лясковец, 2014 г.

10
ГОДИНИ
ЛИТЕРАТУРЕН
КЛУБ
„ВДЪХНОВЕНИЕ“